

เปาะะแะเดาะะ

กับ ซามะ

Pawsaedaw and Sama

เรื่อง นพดล ทัศวา และบุญส่ง ลอยสุวรรณ ภาพประกอบ วินัย สุขวิน

Story: Noppadol Tatsawa and Boonsong Loysuwan Illustrations: Vinai Sukwin

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด ครั้งหนึ่งในการประชุมที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อหารือร่วมกับเทศบาลนครยะลา และนักวิชาการจากสถาบันฯ อาจารย์นิโคและ ระเด่นอาหมัด ได้เสนอความคิดว่าท้องถิ่นแต่ละแห่งมีนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบทอดกันมายาวนาน และนิทานบางเรื่องในภาคใต้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับนิทานในภาคอื่นๆ ด้วย ดังนั้นหากสำนักงานอุทยานการเรียนรู้จะช่วยถ่ายทอดงานของนักวิชาการท้องถิ่นที่ศึกษาเรื่องราวนิทานพื้นบ้านอยู่แล้วก็จะเป็นการเพิ่มปริมาณหนังสือเด็กและเยาวชนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับท้องถิ่นให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้คนในท้องถิ่นต่างๆ ทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะของชุมชนหรือท้องถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของนิทานพื้นบ้านดังกล่าว จึงได้ริเริ่มจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านขึ้น โดยมอบหมายให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนหน่วยงานด้านศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น ร่วมกันคัดเลือกนิทานพื้นบ้านของแต่ละภาคซึ่งมีเนื้อหาสาระที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดและประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ มีความตั้งใจจะจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านให้ครบ 4 ภาค ได้แก่ ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและตะวันออก แต่ละภาคประกอบด้วยนิทานจำนวน 12 เรื่อง ออกแบบรูปเล่มให้เหมาะสมสอดคล้องกับความสนใจของเด็กและเยาวชนช่วงวัยต่างๆ สำหรับนิทานชุดภาคใต้นี้ แบ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี จัดทำในรูปแบบสมุดภาพนิทาน 2 ภาษา ทั้งภาษาไทย-ภาษามลายู และภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ ส่วนหนังสือสำหรับเยาวชนอายุตั้งแต่ 9 ปีขึ้นไป จัดทำรูปเล่มในลักษณะปกเกิดมุก ประกอบด้วย

ช่วงอายุ 0-3 ปี ได้แก่เรื่อง จารอkitab และเมืองนำอยู่ที่หนูรัก

ช่วงอายุ 3-5 ปี ได้แก่เรื่อง ไก่โกงมุสัง และเปาะแซเตาะกับชามะ

ช่วงอายุ 6-9 ปี ได้แก่เรื่อง ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ และชิงอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

ช่วงอายุ 9-12 ปี ได้แก่เรื่อง ซาไก และพระเศวตสุรคชาธาร

ช่วงอายุ 12-15 ปี ได้แก่เรื่อง รายนอมน และจาโต : เล่ห์กลบนกระดาน

ช่วงอายุ 15-18 ปี ได้แก่เรื่อง วัดถ้ำคูหาภิมุข และแดนคนธรรพ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายต้นแบบห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นของตน เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันดีที่สุดในท้ายที่สุด

ดร.สิริกร มณรีนทร์

ประธานกรรมการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้

เปาะแซแซดอาะ

กำป ซำมะ

Pawsaedaw and Sama

เรื่อง นพดล ทศวา และบุญส่ง ลอยสุวรรณ ภาพประกอบ วินัย สุขวิน

Story: Noppadol Tatsawa and Boonsong Loysuwan Illustrations: Vinai Sukwin

เปาะแซเดาะกับซามะ ชวนกันไปนั่งจิบโกบีที่ร้าน
ขายของชำประจำหมู่บ้าน

Pawsaedaw and Sama invite each other
to sip kobi at the local grocery store.

“วันนี้อากาศเย็นสบาย เมื่อคืนฝนตกเกือบทั้งคืน” เปาะแซเดาะ
เริ่มบทสนทนา

“ฝนตกที่ไหนกัน บ้านฉันไม่เห็นตกสักหยด นอนฝันไปหรือเปล่า”
ซามะเพื่อนรักค้าน

“ไม่ตกได้ยังไง ดูซิฟ้ายังฉ่ำน้ำอยู่เลย” เปาะแซเดาะว่า

“น้ำไปอยู่บนฟ้าได้อย่างไร” ซามะย้อน

“น้ำฝนไง” เปาะแซเดาะโต้กลับ ทำเอาซามะนิ่งอึ้ง

“Today the air is so cool and relaxing. It was raining almost the whole night.” Pawsaedaw starts the conversation.

“Hey! what rain are you talking about? My house didn’t get a single drop. Were you dreaming?” Sama, his old friend, retorts.

“How can you deny it? Look! The sky is still heavy with water.” Pawsaedaw says.

“How can there be water in the sky? You’re crazy!” Sama answers

“Foolish man, the rain! is the water in the sky” Pawsaedaw responds and silences Sama.

เมื่อมีเรื่องขัดใจกันตั้งแต่เช้า ทำให้ข้าวยำเสียรสชาติ ซามะจึงรีบ
ชดแต่สล้างคอก แล้วทำท่าจะเดินออกจากร้าน โดยไม่หันไปมองเปาะแซเดาะ
“อ้าว ทำไมรีบนักล่ะ รอเดี๋ยวนะ” เปาะแซเดาะถามเสียงดัง แล้วเดิน
ตามออกไป

(แต่ขอ คือ ขาร้อนที่ใส่เฉพาะน้ำตาลทราย)

When they've had a disagreement so early in the morning, the rice salad loses its tastiness and so Sama just quickly sips tae aw to quench his throat and starts to walk out of the shop without looking back at Pawsaedaw.

“Hey! why are you in such a hurry? Wait a minute!” Pawsaedaw asks in a loud voice and walks out after him.

สองเกลอเดินออกจากร้าน ฝนที่ซา เริ่มโปรยปรายลงมาอีกครั้ง
“ชาวไร่ ชาวนาคงดีใจ ได้ฝนดีอย่างนี้” เปาะแซเดาะพูดพลางใช้มือ
ปิดหัวกันฝน

“ดีใจยังไง ชาวสวนยางตัดยางไม่ได้” ซามะหาเหตุผลมาหักล้าง
“ช่างปะไร” เปาะแซเดาะตอบ แล้วรีบวิ่งเข้าไปหลบฝนใน軒นำริมนา

The two friends leave the shop. The drizzle
turns into droplets and fall down again.

*“The orchard workers and the farmers must be
happy with this rain,”* Pawsaedaw comments as he
puts his hand up to his head to shield the rain.

*“How can they be happy? The rubber farmers
cannot tap the rubber trees,”* Sama finds a reason to
disagree with Pawsaedaw.

“So what?!” Pawsaedaw calls back as he runs
into the edge of the rice field to take refuge from the
rain.

ในขนำริมนา

“ฉันอยากจะเลี้ยงวัวสักสิบตัว” เปาะแซเตาะกล่าวขึ้น “นายล่ะ ไม่อยากจะทำอะไรบ้างหรือ”

“ฉันเหรอ คิดดูแล้วอยากจะปลูกข้าวโพดสักสิบไร่” ซามะพูดพร้อมกับทอดสายตามองไปยังทุ่งกว้างข้างหน้า ข้าวครู่ก็กลับหันหน้ามามองเปาะแซเตาะอย่างเอาจริงเอาจัง

“แต่นายจะมาเลี้ยงวัวใกล้ไร่ข้าวโพดของฉันไม่ได้นะ”

“ทำไมล่ะ ก็มันเป็นที่ดินของฉัน” เปาะแซเตาะเถียง

“ขึ้นมาเลี้ยงวัวใกล้ ๆ ไร่ข้าวโพดของฉัน วัวของนายต้องเข้ามากินข้าวโพดในไร่ของฉันจนหมดไร่นะ...ทำอะไรไม่คิด” ซามะไม่ยอมลดราวาศอก

Inside the shack at the edge of the field.

“I want to raise ten cows!” Pawsaedaw comments.

“Don’t you want to do anything?”

“Me? I was thinking that I should grow some corn...about ten rai” Sama says as he gazes at the open field. In a moment, he turns back to face Pawsaedaw with a serious stare.

“Hey, you can’t raise your cows around my corn, you hear?”

“Why not? It’s my land!” Pawsaedaw talks back.

“Well, if you raise your cows around my corn field, they will eat all of my corn! Why haven’t you thought of that?” Sama doesn’t back down.

ฝนตกหนักยิ่งขึ้น หลังจากของขนำเป็นรูโหว่เต็มไปหมด
สองเกลอเปียกปอน นั่งหันหลังชนกัน
“นายเล็กคิดเลี้ยงวัวเสียเถอะ เราเป็นเพื่อนกันอย่าให้ขัดใจกันเลย”
ซามะวอน
“อย่ามาทำเป็นพูดดีเลย ฉันตั้งใจมานานแล้ว อย่ามาห้ามเสียให้
ยากเลย” เปาะแซเตาะพูดเสียงดัง

The rain starts falling heavily. The holes in the grass shack they are sitting under start to leak and the two friends are soaking wet. They sit back to back.

“Why don’t you give up on your idea of raising cows. We are friends, let’s not get on each others’ nerves,” Sama pleads.

“You won’t convince me with sweet talk. I’ve made my mind up a long time ago. Don’t try to talk me out of it!” Pawsaedaw shouts.

“ความจริงแล้ว น่าจะให้วัวของฉัน เข้าไปในไร่ของนายได้นะ”

เปาะแซเดาะว่า

“ทำไมล่ะ แล้วไร่ของฉันไม่พินาศหมดหรือ วัวคงรุมกินข้าวโพด
ของฉันหมดไร่ ไม่เหลือแน่” ซามะถามด้วยความสงสัย

“โง่แล้วยังอวดฉลาด ถึงมันจะกินข้าวโพด พอมันกิน มันก็ต้องขี้
แล้วขี้ของมันนี่แหละ ก็จะกลายมาเป็นปุ๋ยให้ข้าวโพดของนาย”

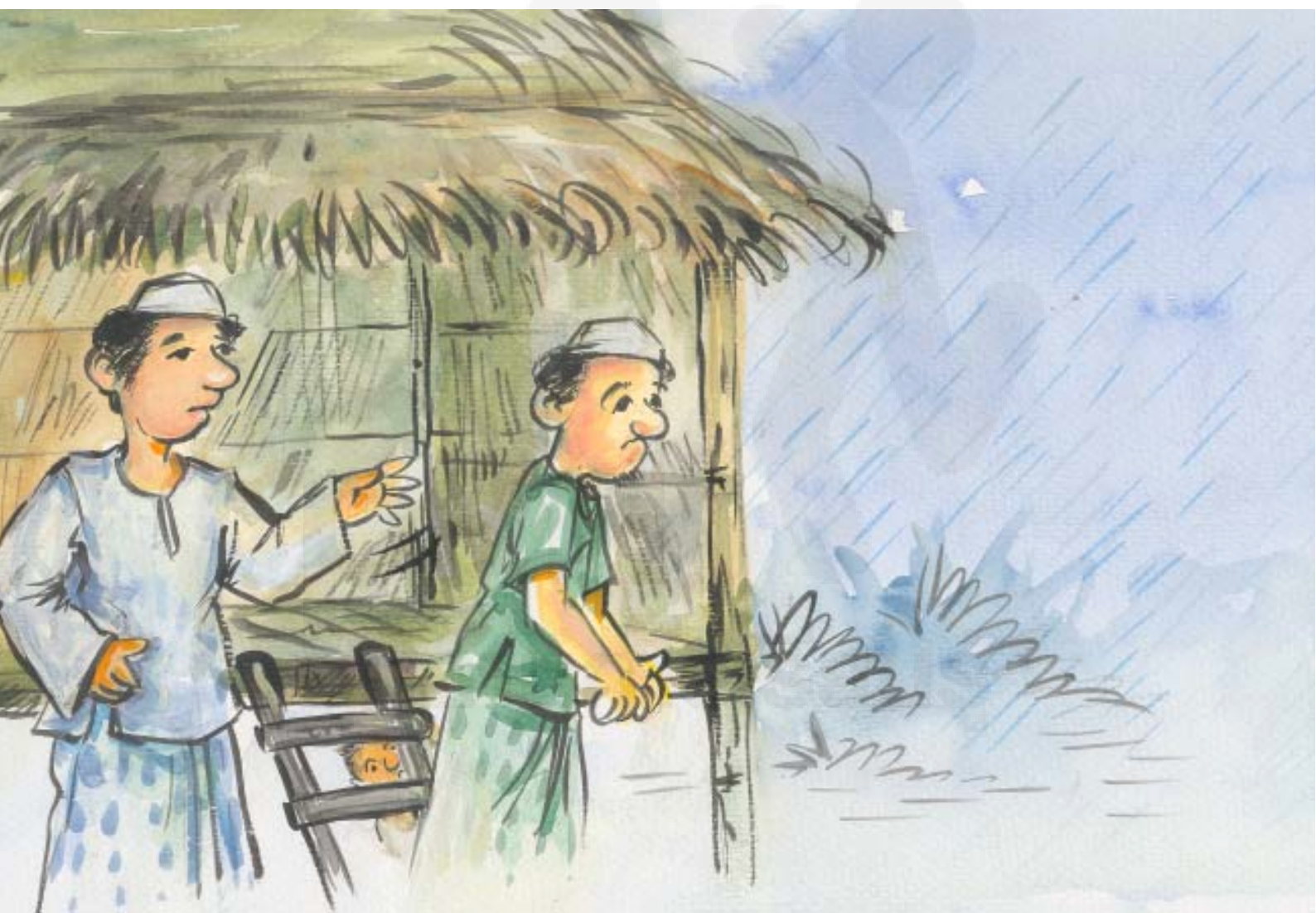
เปาะแซเดาะหาเหตุผลอธิบาย

*“Actually, you should let my cows go
into your field,” Pawsaedaw says.*

*“Why? Wouldn’t my field be
destroyed? Your cows would eat all the
corn in my field! It would all be gone!”*

Sama asks, unconvinced.

ฝนซาเม็ด

“ไปกันเถอะ วัค้อยตกลงกันใหม่” ว่าแล้วเปาะแซเดาะก็เดิน
ออกจากหน้า ซามะนั่งมองตามหลัง งงเป็นไก่ตาแตก

“รอด้วยสิ” ซามะวิ่งตามเปาะแซเดาะออกไป พร้อมตะโกน
ไล่หลัง

“มา เรามาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน จะหนีไปง่าย ๆ ได้ยังไง”

The rain subsides.

“We should go. Let’s talk about this later,”
Pawsaedaw says and then walks out of the
shack. Sama sits and looks out after him. He is
very confused.

“Wait for me!” Sama runs shouting after
Pawsaedaw.

*“Come on! Let’s talk this over first. How
can you just walk away?”*

เปาะแซเดาะรำคาญเพื่อนรักเป็นยิ่งนัก

“มีอะไรว่มา ฉันก็อยากรู้เรื่องเหมือนกันว่าจะเอาอย่างไร”

สองเกลอเดินถกเถียงกันต่อ

“ถึงอย่างไร ฉันก็ไม่ยอมให้เอาวัวไปเลี้ยงในไร่ของฉันอย่างเด็ดขาด”

ซามะยีนกรานไม่ยอมตามข้อเสนอของเปาะแซเดาะ

“เราเป็นเพื่อนกัน ต้องช่วยกันสิ ขี้วัวของฉันจะเป็นปุ๋ยให้ข้าวโพดของนายไงล่ะ” เปาะแซเดาะยังคงยืนยันข้อเสนอเดิม

Pawsaedaw is very annoyed with his friend.

“Fine, what do you want to discuss? I myself want to know, how we shall deal with this.” The two friends continue their argument.

“No matter what, I will not allow your cows into my field,” Sama stubbornly refuses to accept Pawsaedaw’s suggestion.

“We are friends. We need to help each other. My cow’s manure will help as fertilizer for your corn.” Pawsaedaw is insistent about his proposition.

“ถ้าฉัน นายก็ต้องทำรั้วกันไร่ข้าวโพด วัวของฉัน
จะได้ไม่เข้าไปกิน”

“อะไรกัน นายเป็นเจ้าของวัว นายก็ต้องเป็นคนทำ
คอกวัวสิ” ซามะหงุดหงิด

*“Then you will have to build a fence
around your field so that my cows will not
eat your corn.”*

*“You must be crazy. They are your
cows. You have to build the fence!” Sama
is very annoyed.*

“นายนั้นแหละต้องเป็นคนทำรั้ว เพราะวัวของนายเดินได้” ซามะพยายามหาเหตุผลมาอธิบาย

“นายเป็นเจ้าของไร่ มีเงินทุนมากกว่า ต้องลงทุนทำรั้ว ฉันเป็นเพียงคนเลี้ยงวัว จะเอาเงินที่ไหนมาลงทุน” เปาะแซเตาะไม่ยอม

“ถ้านายไม่ยอม นายนั้นแหละจะต้องเดือดร้อน” ซามะชี้หน้าเปาะแซเตาะ

“You are the one who should build the fence! Because! ... Because your cows can walk!” Sama tries to find a reason to back his argument.

“You are the owner of the field. You have more money to invest. So you should invest in a fence. I’m just a cow herder. Where will I get the money to invest in a fence?” Pawsaedaw doesn’t budge.

“If you don’t agree, you will be the one who will suffer!” Sama points his finger at Pawsaedaw.

“เดือดร้อนยังไง บอกมาชัด ๆ อย่ามาข่มขู่” เปาะแซเดาะโกรธ
จนหน้าแดง

“ไม่เดือดร้อนได้ยังไงล่ะ เพราะปล่อยให้วัวไปกินพืชผักของคนอื่น”
ซามะยั่วโมโห

“วัวเป็นสัตว์ที่รัฐส่งเสริมให้เลี้ยงเขี่ยวนะ จึงมีสิทธิพิเศษ”
เปาะแซเดาะเถียงน้ำขุ่นๆ

“มีสิทธิพิเศษยังไง” ซามะเริ่มหลงกลของเปาะแซเดาะ

*“How will you suffer?! Tell me! Don’t
just threaten me this way!”*

*“How will you NOT suffer? you will be
because you let your cows graze in
others’ fields?”* Sama continues to agitate
Pawsaedaw.

*“The state supports people to raise cows, so
I have special rights,”* Pawsaedaw adds more to
the debate.

“What special rights do you have ? Sama
is starting to sway under Pawsaedaw’s tactics.

ดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้าจ๋้าขึ้น แต่ทั้งสองยังคงเถียงกันอยู่
อย่างหน้าดำหน้าแดง ไม่มีใครยอมใคร

The sun shines brighter and brighter into
the day, but their faces are still red with furious
debate. Neither of the friends will give up.

“อย่างนี้ดีไหม เราไปถามเด็กเลี้ยงวัวกันดีกว่า ว่าวัวมันชอบกินข้าวโพดหรือเปล่า ถ้ามันชอบ นายต้องทำคอกวัว ถ้ามันไม่ชอบ นายก็ต้องทำคอกวัว ชังวัวของนาย” ซามะเสนอใจทयीใหม่

เปาะแซเดาะมองหน้าเพื่อนรักอย่างงงๆ

“จะบ้าหรือเปล่า มันเรื่องอะไรของเด็กเลี้ยงวัว ที่จะต้องทำคอกวัว ชังวัวของตัวเอง ในเมื่อมีหญ้าอยู่เต็มทุ่งนา นายจะให้ฉันไปตัดหญ้าให้วัวกินอย่างนั้นหรือ ฉันไม่ไ้ง่หรือก ออย่ามาหลอกเสียให้ยาก ฉันไม่เชื่อนายหรือก”

ซามะสั่นหัวในความดีของเพื่อน

“นี่เพื่อนรัก ฉันบอกนายตรง ๆ นะ ถ้านายเลี้ยงวัว แบบปล่อยปละละเลยให้ไปกินข้าวโพดของฉัน มันผิดกฎหมาย ฉันไม่อยากไปเยี่ยม

นายในคุก”

“How about this...Why don't we ask the cow herder whether cows like to eat corn or not. If they like to eat corn, you need to build a fence for them. If they don't like corn, then you will have to build a fence to keep them too.”

Pawsaedaw gives his friend a confused look.

“Are you crazy? The cow herder should not be the one to build a fence for his cows when there is grass all over the fields. You want me to go cut the grass for them to eat? I'm not stupid! Don't try to fool me. I won't believe you.”

Sama shakes his head in frustration.

“Dear friend, I will speak to you frankly. If you raise your cows to roam free and let them eat my corn, it's considered illegal. I don't want to visit you in jail.”

“นี่นายข่มขู่เพื่อนแล้วนะ ฉันไม่นึกเลยว่านายจะเป็นคนอย่างนี้ เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก นายทำกับฉันได้ลงคอ ฉันไม่นึกเลย”
เปาะแซเดาะพูดด้วยความน้อยอกน้อยใจ

“ฉันไม่ได้ข่มขู่นายหรอก แต่มันเป็นเรื่องจริง ถ้านายไม่ยอมทำคอกวัว นายก็ต้องไปอยู่ในคอกแทนวัว” สิ้นคำของซามะ เปาะแซเดาะยืนขึ้นถลกผ้าใส่รังเก๋า ๆ ทำท่าจะวางมวยกับเพื่อนรัก

“You are threatening a friend now. I’ve never thought that you’d do this. We have been friends since we’re children. I can’t believe that you could do this to me. I never thought this of you,”
Pawsaedaw is hurt.

“I’m not threatening you Pawsaedaw. But it’s true. If you do not build a fence for your cows, you will have to be fenced in instead.”

When Sama finishes talking, Pawsaedaw gets up and rolls up his old sarong, ready to fight with his friend.

เสียงไ้ปาดเด็กหนุ่มไม่เต็มเต็งประจำหมู่บ้าน ดั่งขึ้นไ้ล้ ๆ
เวทิมวยกลางทุ่งโล่ง

“นี่พวกนายจะทำอะไรกัน วัน ๆ ไม่เห็นทำมาหากินอะไร
เอาแต่นั่งฝันลม ๆ แล้ง ๆ แล้วเถียงกัน ทะเลาะกัน มีกันแล้วหรือ
ไร่ข้าวโพดกับวัวนะ ทำมาหากินให้มันมีก่อนสิ ค่อยมานั่งเถียงกัน
พวกนี้”

ไ้ปาดส่ายหัว แล้วก็เดินผ่านไป

There is a loud cry from Aipat, the young outcast of the village near the local boxing ring in the middle of an empty field.

“What are you guys doing? You don’t do anything all day long. You just sit around dreaming, and then you fight all day long... Have you already had a field of corn? Or cows? Why don’t you try and make a living first, and then you can sit around and fight about it. You both are out of your minds!”

Aipat shakes his head and walks away.

เรื่อง : นพดล ทิศวา

ตำแหน่ง : นักวิชาการการศึกษา สำนักผู้ตรวจราชการประจำเขตตรวจราชการที่ 12 อ.เมือง จ.ยะลา

การศึกษา : ปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ปริญญาโท สาขาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ภูมิลำเนา : อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

ผลงานด้านการเขียน : เขียนกลอนลงวารสารต่าง ๆ, เขียนบทความ, เขียนคำขวัญ คำโฆษณา

ได้รับรางวัลการประกวดกลอน คำขวัญ คำโฆษณา และบทความระดับประเทศหลายครั้ง
ประพันธ์เพลงประจำสถาบันต่าง ๆ, นักแต่งเพลงค่ายแมงป่อง (ป่องทรัพย์)

เรื่อง : บุญส่ง ลอยสุวรรณ

เกิดวันอาทิตย์ที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2497 ชอบอ่าน ชอบเขียนหนังสือมาแต่เยาว์วัย ในบ้านจึงเต็มไปด้วยหนังสือมากมายหลายประเภท จนกลายเป็น“บ้านหนังสือ” ไปโดยปริยาย ผลงานการเขียนมีมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะบทความวิชาการ สารคดี ในหน้าหนังสือพิมพ์พร้อมร้อยเรื่อง นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยทางการศึกษา และเอกสารวิชาการที่ใช้ในการฝึกอบรมผู้บริหารสถานศึกษาและครู

ความใฝ่ฝันที่ติดตัวมาโดยตลอด คือ อยากเขียนหนังสือสะท้อนเรื่องราวในบ้านเกิดสู่สาธารณะในแวดวงที่กว้างออกไป ทั้งในแง่ของภูมิปัญญาท้องถิ่น สังคม ประวัติศาสตร์ และปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น ซึ่งขณะนี้กำลังได้บันไดฝันนั้นอยู่ โดยผ่านหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นมาอย่างต่อเนื่อง และหนังสือพิมพ์ส่วนกลางเป็นครั้งคราว

- ผลงานการเขียน :
- คอลัมน์นิสต์หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในนามแฝง “อาทิตย์ เกิดกันย์”
 - หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ยะลา บ้านเกิด เมืองนอน” (บรรณานุกรม)
 - งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างองค์ความรู้ท้องถิ่นเมืองยะลา
 - บทความชุด จุดเปลี่ยนแห่งทศวรรษ เพื่อเผยแพร่ทางเว็บไซต์ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1

ภาพประกอบ : วินัย สุขวิน

- เกิด : 20 กันยายน 2516
- ภูมิลำเนาเดิม : หมู่บ้านหัวป่า อ.ระโนด จ.สงขลา
- การศึกษา : ปริญญาตรี ศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
- ปัจจุบัน : เจ้าของกิจการร้าน SRI แกลลอรี่ 616 ถ.ผังเมือง 4 ต.สะเตง อ.เมือง จ.ยะลา
- ประสบการณ์ : สร้างสรรค์ผลงานศิลปะมาอย่างต่อเนื่อง เช่น
- เขียนป้ายโฆษณาภาพยนตร์ ในจังหวัดยะลา
 - เขียนรูปสีน้ำมันให้กับสถาบันต่าง ๆ
 - วิทยากรบรรยายศิลปะในสถาบันต่าง ๆ
 - กรรมการตัดสินงานศิลปะและงานประเพณีวัฒนธรรมต่าง ๆ
 - เขียนรูปสีน้ำมันถวายสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช, พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศรีรัศมิ์ พระวรชายาฯ, พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าทีปังกรรัศมีโชติ

เป้าแซเดาะกับชามะ

สมุดภาพนิทานพื้นบ้าน - ภาคใต้ 2 ภาษา (ไทย-อังกฤษ)
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-88236-7-6

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะกรรมการ

ศ. สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

คณะกรรมการอำนวยการ

ดร. สิริกร มณีนรินทร์

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล

นางสาวเจียศฉัตรโคม ปรีพจน์พนพิสุทธิ์

นายวิวัฒน์ชัย วินิจจะกุล

นางสาวนันทนา เจริญภักดี

คณะกรรมการดำเนินงาน

ผศ.ดร. ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ

รศ. สุกัญญา สุขฉายา

นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป

นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่อง : นพดล ทักวา และ บุญส่ง ลอยสุวรรณ ภาพ : วินัย สุขวิน

แปล : วิศรา วิจิตรวาทการ, วริตตา ศรีรัตนนา

ออกแบบรูปเล่ม-จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอรั คิวส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2591-8033 โทรสาร 0-2954-5350

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2550

จำนวนพิมพ์ 2,000 เล่ม

ราคา 125 บาท

เจ้าของโครงการ

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (สอว.)

TK park สำนักงานจัดการและพัฒนาศูนย์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125

ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17 ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65

โทรสาร 0-2264-5966

www.tkpark.or.th

โครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้าน

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก

โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308

www.thaibby.in.th

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค คือ การกิจสำคัญประการหนึ่งของ
สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ โดยถ่ายทอดบทเรียนการจัดการเรียนรู้ภายใต้บริบท
วัฒนธรรม และความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็ก
และเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

สมุดภาพนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้ง
อุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยสร้างเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ
ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทาง
วัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมนต์เสน่ห์แห่งนิทานพื้นบ้าน

“นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม การดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่คือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกลึกที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง”

125.-

9 789748 823676